



ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлежства, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела поставити:

за полицијског писара треће класе начелства округа подринског, Милана Рајковића, полицијског писара исте класе Управе вароши Београда, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе Управе вароши Београда, Милоша Рашића, правника—практиканта Управе вароши Београда, и

за писара четврте класе Министарства унутрашњих дела Светолика Ђ. Гајића, правника — практиканта истог Министарства.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 28. октобра 1908. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. зак. о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 4. октобра 1908. год. Бр. 5567, донето на основу члана 144. тачке 9. Устава, које гласи:

„да се Наталија Аксентијевићева, учитељица у Барбатовцу, родом из Приштине и поданица турска, прими у српско поданство, изузетно од §. 44. грађанског закона.“

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 27. октобра, 1908. године, у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела одобрено је решење Државног Савета од 28. октобра ове године Бр. 6348., које гласи:

Одобрава се Министру унутрашњих дела, да на исплату зараде предузимачеве за извршење оправке старих зграда опште државне болнице, поред суме у 4890 динара одобрене највишим решењем СМ. 6830 од 23. јуна тек. год. према ревидисаном окончаном рачуну и одобрењу Господина Министра грађевина Бр. 8441/908. може утрошити још 1083·56 дакле свега 5973·56 динара, па овај издатак показати у расходу на терет партије ванредних расхода, партије а., позиције бр. 1. буџета санитетског фонда ове године, предвиђене на оправку и доправку болница и других санитетских зграда.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 1. новембра 1908. године у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Поздирива преписка и тајни састанци с оваким лицем, као и примање тајних поклона од оваког лица, морало је постојати у време, у које је то лице већ било извршило подобно кривично дело, или кад је противу њега већ постојало правних основа подозрења због подобног кривичног дела, или кад је оно већ припадало једној дружини опасној по државу. Под друштвом опасним по државу треба разумети такво друштво, чији је циљ управљен на извршење кривичних дела велеиздаје, нарушење јавног мира и побуну. Сасвим је свеједно, да ли је лице, које се с другим лицем упушта у овакву преписку, или долазе на тајне поздраве састанке, или од кога прима тајне поклоне, — да ли је, дакле, знало или не, да је ово друго лице било извршило које подобно дело, или да противу њега постоје основи подозрења, или да је оно у друштву опасном по државу.

2. Као други посебни ближи основ подозрења за поменута кривична дела у т. 2 под а § 122 наводи тајним путем и у већој количини набављено оружје. Пошто је оружје у већој количини подобно, и у многим случајевима неопходно средство за извршење нарочито велеиздаје и побуне, то се из тајног набављења истог изводи закључак, да постоји намера за извршењем једног од тих кривичних дела, па, онда, да је онај, који је оружје набављао, и извршио. Израз „набављено“ садржи у себи како непосредно прављење оружја, тако и добављање на други начин.

Б. Посебни основи подозрења за кривична дела: *убиство деце, побацивање и одбацивање деце* (§ 122 под б).

Код ових кривичних дела из порођаја или побачаја, који се мало пре десио, и ако утробног плода нема, изводи се закључак на постојање једног од ових кривичних дела. За заснивање овога основа подозрења потребно је двоје: прво, да је порођај *правно доказан*. Он се доказује или вештачким мишљењем, или на који други начин, н. пр. признањем или

сведоцама сведока. Друго, потребно је да утробног плода нема. Ако се касније нађе телесни плод, то више нема овог посебног основа подозрења, али може да постоји општи основ подозрења из т. 11 § 121.

В. Посебни ближи основи подозрења за *кривична дела из користољубља* (§ 122 под в.).

За ова кривична дела закон помиње три основа подозрења:

1. Први од ових основа подозрења састоји се у прекомерном трошењу (т. 1 под в § 122). Кад неко троши више него што допушта његово имовно стање, онда се из тога допушта закључак, да је он до тих средстава дошао каквим злочином или преступом. Овај ће се основ узети, разуме се, онда, кад то лице није у стању да објасни откуд му средства за трошење. Ти велики трошкови морају бити чињени по извршеном кривичном делу из користољубља, а без значаја је то, да ли су они чињени одмах по извршеном делу или касније, јер је познато, да се учинилац често за дуже време уздржава од трошења да би отклонио сумњу са себе.

2. Други основ подозрења састоји се у томе, што кад је неко ствари, подобне предметима извршеног кривичног дела, тајно или на подозрив начин, или много нижом ценом од њихове праве вредности отуђивао или тражио да их отуђи, онда се из тога изводи закључак, да је тај и учинилац једног од кривичних дела из користољубља (т. 2 под в § 122).

За овај основ подозрења, потребно је, дакле ово: прво, ствари морају личити предметима кривичног дела, т. ј. морају изгледати као те ствари. Ако би се доказало да су те ствари баш сами предмети кривичног дела, то противу продавца не би стојао овај основ подозрења већ основ из т. 8 § 121. Друго продаја или тражење продаје ти ствари мора бити учињено или *тајно* или *на подозрив начин*, или много нижом ценом од њихове праве вредности. Кад је продаја учињена тајно или на подозрив начин, онда може бити и по правој вредности, а ако није тајно онда мора бити много испод њихове праве вредности.

Како се овај основ подозрења заснива на сличности продатих ствари са предметима злочина, то треба тражити још и то, да те ствари по својој вредности или особености не одговарају ономе ко их је продао, н. пр. кад један спремама продаје скупocen прстен.

3. Закон је у т. 3 под в § 122 нарочито издвојио и истакао новце, који су код неког нађени или које је тај издавао, па се они према множини или каквоћи са онима који су кривичним делом одузети или присвојени, тако подударају, да се с вероватношћу мора држати да су исти. Из овога се изводи закључак, да је тај, код кога су ти новци нађени или ко их је издавао, до истих дошао извршењем каквог злочина или преступа из користољубља. Није потребно, да се број нађеног или издатог новца потпуно слаже с бројем новца, који је био предмет кривичног дела, јер је учинилац неке могао издати или изгубити, па да се о томе ништа не зна.

§ 45.

Непотпуни непосредни докази као ближи основи подозрења.¹⁾

Кад је било речи о подели доказа (раније § 42 под 7), видели смо да закон рачуна у основе подозрења и непосредне непотпуне доказе. За разлику од правих они се зову неправни основи подозрења, јер код њих није реч о закључку из једне на другу чињеницу, већ се чињеница, чија је истинитост у

питању, непосредно утврђује тим непотпуним доказима. Ако је н. пр. доказано да је оптужени био на месту учињеног дела, онда ми из тога изводимо закључак да је оптужени извршио дело, међутим, ако један сведок посведочава да је оптужени извршио кривично дело, онда се његова кривица утврђује непосредно. Закон је ове непосредне доказе убројао у основе подозрења због своје непотпуности, т. ј. стога, што они сами за себе не могу дати потпун доказ. Због овога се они још зову и основи подозрења у ширем смислу. И ако закон каже, да и непосредни непотпуни докази служе као ближи основи подозрења, ипак се они од осталих ближих основа разликују у доказној свази. Закон непотпуним непосредним доказима даје полудоказну снагу, сматра их као полудоказе, те су, према томе, јачи од осталих ближих основа подозрења. Ови су основи подозрења набројани таксативно, а не примера ради; према томе, у непотпуне непосредне доказе, по § 123, долазе само ови докази:

1. У т. 1 § 123 помиње се као основ подозрења с полудоказном снагом усмено или писмено признање, које нема све услове признања по закону за потпун доказ. Овамо нарочито долази *вансудско признање*, т. ј. признање које није учињено пред надлежном иследном или судском влашћу. Разуме се, да вансудско признање мора одговарати свима осталим законским захтевима, па да може послужити као основ подозрења. Као вансудско признање закон истиче *хваљење*, т. ј. кад се неко пред другим хвалио да је извршио кривично дело, и таквом хваљењу даје полудоказну снагу, кад се оно покаже вероватним. Ако се ово хваљење, које садржи признање, односи на околности познате само ономе који је извршио дело, онда се оно сматра нарочито вероватним. Основ подозрења може бити и судско признање које у свему не одговара законским условима, само ако је вероватно. Вероватно ће такво признање бити онда, кад се ни по личности онога ко признаје, ни по садржају признања, ни по другим околностима не јавља основана сумња противу његове истинитости.

2. По т. 2 § 123 основ подозрења образује сведоцба једног сведока, која има све услове за важност једне сведоцбе по § 229, али само тако, да се она односи на извршење кривичног дела од извесног лица, т. ј. сведок је морао сам непосредно видети извршење кривичног дела и једно лице означити за учиниоца. Исто тако две незаклете сведоцбе, ако одговарају свима осталим законским условима за важност сведоцбе, образују основ подозрења. Заклетва је могла изостати или стога, што је стварно било немогуће сведока заклету, н. пр. ако је умро, или што је правно то би било немогуће, н. пр. сведок је био испод 16 година.

3. Као основ подозрења закон у т. 3 § 123 узима и исказ повређеног или оштећеног, којим пред смрт означава једно лице за учиниоца, а пре тога се није могло саслушати ни заклету.

Закон, дакле, потпуно изједначава исказ повређеног, н. пр. онога коме је нанета смртоносна повреда, с исказом оштећеног, н. пр. онога који је крађом претрпео штету. — Изјава повређеног или оштећеног мора бити учињено *пред смрт*. Изјави пред смрт се даје већа доказна вредност стога, што по правилу сваки у том тренутку говори истину и боји се лажи; тада се и покварени људи труде да буду што исправнији. Та изјава може бити или *аусмена* или *усмена*.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић

О ПРЕТРЕСУ СТАНА И УЗАПЋЕЊУ ПИСАМА

(СВРШЕТАК)

Често се дешава да оптужени, који је тако позван да покаже од куда су му суме новца, које су нађене у његовом притежању, наведе да су оне његова уштеђевина од извесног броја година. Овај систем одбране, прост по изгледу, врло је вешт: он приморава истрагу, да прибавља доказ о противном, доказ увек тежак, често немогућан, с погледом на протекло време и допушта оптуженом да се заклана за ову тешкоћу. Шта треба да ради тада истражник? Он треба да се преда темељној студији његових средстава за живот, његових прихода и обичних трошкова, имајући у виду његов начин живота, породичне или друге терете које има да сноси оптужени, и на тај начин моћи ће строго контролисати његово исказе. У овоме случају, као и у многим другим случајевима, сва мајсторија, сви више или мање вешти маневри, које је оптужени употребио да се оправда, најпосле ће га само компромитовати. Лажни детаљи којима је поткрепљивао своје исказе биће моћно оружје које ће истрага употребити против њега и он ће често пута бити ухваћен у својој сопственој замци. Донов, на пример, на питање од куда му је сума од три стотине динара, која је нађена у његовом стану, изјави: да он ту суму новца има од пре дванајестину година. Но, датум златног новца који је нађен у тој суми, показује да је тај новац кован после тога времена т. ј. доцније, после, онога времена за које оптужени наводи да је у истом прибавио овај новац, н. пр. пре шест, седам година. Лаж оптуженога биће јасно обелодањена.

Кад се извршеним претресом не могне пронаћи украђена сума новца, умесно је трагати да ли оптужени није потрошио сву ову суму или неки део њен. Често се дешава да га баш необични трошкови које чини излажу подозрењу. Био то какав распусник, пијаница или коцкар, он хита по извршеном злочину, да задовољи своју омиљену страст, и ако би најпростија памет налагала да то не чини, бар за време трагања у првом периоду истраге. Пада у очи да то раде и најобазривији злочинци, баш и они, који су показали највише вештине и лукавства у извршењу злочина, и да они најбрж еизлазе из ове резерве, која им међутим може врло угодно да послужи да избегну казну. Сви хитају да потроше у крчми или у развратним местима плод свога злочина, показујући на тај начин изненадно и необично богатство, веома подесно да их изложу подозрењу.

Овове тако честом факту могло би се дати готово једно психолошко објашњење: што злочинци, већином страсни, занесени својим силним прохтевима, да би исте задовољили чекају само момент, кад им је злочин прибавио средства за то; у овоме циљу они га и врше, подајући се слепо фаталној страсти којој се не могу противити, која их заноси, и која, ако не искључује апсо-

лутну слободну вољу, слаби је, спутава је и умањује њену акцију у овим узбурканим мозговима!

На истрази лежи да дефинише колика је и из чега се састоји т. ј. у каквој је монети сума новца која је тако потрошена, било да је иста у новчаницама, било у звечећем, златном или сребрном новцу или просто у ситном новцу. Јер, та околност ако је та сума иста онаква и у онаквој монети као што је она, што је украђена, може да конституише више или мање важан основ против онога спрема кога је управљена.

У опште овај новац о коме је реч, т. ј. који је прибављен злочином, треба одузети сваки пут ма у чијим рукама да се нађе, само ако је истрага разним доказима успела да утврди да је исти општењен.

* * *

Осим предмета: оруђа које је послужило за извршење каквог кривичног дела, ствари и новца, прибављених кривичним делом, на чији проналазак циља претрес у домицилу оптуженог и истраживање по кући, — претрес треба да тежи још и за тим: да открије и друге трагове извршења кривичног дела, само ако је исто такво да на личности кривца, или његовим стварима оставља ове трагове. Код убиства н. пр. врло је вероватно да се на хаљинама, покривачу и кошуљи претпостављеног виновника овог дела може наћи крвних мрља и отисака. Претрес има за циљ да пронађе и одузме све ствари које су умрљане на тај начин.

Ове су мрље драгоцене, јер и ако оне не сведоче неминуовно, апсолутно, да је онај на чијем се лицу или у чијем су стану констатоване, учествовао у злочину, не ослобођавају га формално да ђа објашњење од куда су т. ј. како су остале ове мрље.

У осталом, благодарећи огромном напретку који је достигла микрографичка наука, дапас се успева савршено, кад се ове сумњиве мрље подвргну извесним реагентима, да се детерминише до извесности: да ли су ове мрље од крви или не.

Из овога се види какви се огромни докази могу добити претресом само ако се он врши онако и са онаквом озбиљношћу каква се тражи од истражника при овој радњи у истрази.

Узапћење хартија, писама, разних писмена која су у вези са извршењем каквог кривичног дела, показује такође велику корист коју истрага може да извуче из ове мере.

Испитивање хартија, писама и у опште писмена која су нађена у стану оптуженог показује велику важност, јер се ова писмена из ближе или даље, могу односити на злочин, објаснити његову побуду, расветлити многе тамне стране и открити тајну. Она су такође подесна да покажу *modus vivendi* оптуженог, да упознаду истрагу са његовим пословима и његовим везама и односима са каквим више или мање подозреним лицима, која, ако не могу да даду корисна објашњења, могу се и сама сматрати у истрази, било

као са-извршиоци, било као саучасници, према приликама.

Претрес има поред осталог што смо изложили и тај циљ: да пронађе и узапти сву сумњиву кореспонденцију из које се може добити какав важан доказ за истрагу.

У овој материји истражник има врло велика овлашћења. Истина, тајна писама и телеграфских депеша, у принципу је неповредима. Али, по члану 23. устава то не важи у случају кривичне истраге и у случају рата. (»Неповредна је тајна писама и телеграфских депеша, осим у случају кривичне истраге и у случају рата«. — чл. 23. устава).

Правило о неповредимости тајне писма каже Roudolphe Rousseau, (*Traité de la correspondance par lettres missives et télégrammes* стр. 212.) »мора да допушта пред потребама истраге једног злочина који компромитује општи интерес. Следствено, ослањајући се на одредбе кривичног поступка, које дају право истражном судији да истражује све доказе за злочин који ислеђује, правоснажно је једнодушно у одлуци да писма подлеже судској истрази, и да губећи своју неповредимост могу да служе за основ кривичној истрази«.

Овај аутор додаје даље: »Правоснажно овим много вређа принцип неповредимости писама. При све том ово је легитимно, јер истраживање злочина има толику исту важност за јавну сигурност и појединце, колико и тајна писма, и кад истражном судији не би било допуштено да истражује кореспонденцију оптужених или трећих лица, многи би злочини остали некажњени«.

Ова документа — писмена — истражник може да узапти свуда, у стану оптуженог, на пошти и у стану трећих лица. — §§ 82. и 83. кр. пост. Пред вишим разлозима општег интереса уступа и сам принцип неповредимости тајне писама! Ово је освештала доктрина и правоснажно. Само: »писма која сродни обвиненог другим лицима пишу, или обратно, не могу се никад узаптити. — § 85. кр. пост.

Отварање и прегледање узапћених писама и кореспонденције врши се по § 82. кр. пост. у присуству два сведока »и где је могуће и самог обвиненог.«

Тајне фамилијарне не смеју се никако издавати.

По себи се разуме да писма која су упутила оптуженоме трећа лица за време истраге, или оптужени њима, подлеже непосредној контроли истражника, који их може узаптити ако у њима има корисних података за манифестацију истине. — § 84. кр. пост.

Предаја ове кореспонденције оптуженоме или трећим лицима, подлежи дакле одобрењу истражника који је чита, и по том даје своје одобрење. — § 87. кр. пост. Оптужени који знају за ову контролу, добро се чувају да у својим писмима открију факта која су сакрили за време испита, али кад су тешке и хитне прилике, кад им је апсолутно нужно да саопште другима у којима имају поверења или интересованим лицима, какав

лажан alibi, какво средство за одбрану и т. д. и т. д. многи се решавају да сакрију од ове мрске контроле ову кореспонденцију за чијом је тајном стало истражи да је сазна.

Најчешће се дешава, да се ова тајна пошиљка писама, о којој је реч, врши преко оних који су били у затвору заједно са оптуженим за какву мању кривицу, па ослобођени, тако да многе истраге које су у почетку биле на чврстој основи и обећавале најсрећније резултате, буду на тај начин изненада ометене и компромитоване овим општењем за које не зна истражник.

На истражнику је дакле да води строг надзор над личношћу оптуженог и онима који су с њим у затвору за све време истраге, тако да не буде никакве комуникације са спољашношћу, или ако се иста покуша, — покушај који може да буде повољан за манифестацију истине — да се та писма оптуженог у којима удељавана одбрану, ухвате код самог оног лица коме је оптужени поверио предају, пре него што их оно буде предало. У томе ће увек имати драгоцених података за кривицу.

Узапћење и отварање писама не сме бити код престапа, који се казне повчаном казном или затвором до шест месеци. — § 86. кр. пост.

Изложене сумарне консидације показују колико важну улогу има претрес у истражи. На истражнику је да је појми и изврши онако како то захтева ова деликатна, често незахвална мисија, како би истрага могла извући оне користи које се од ове важне мере очекују. У тој цели смо и изложили ове напомене и упуте које пружа доктрина о овој материји, чија је студија потребна истражнику, ма колико да је велико његово искуство. Срећни су они који у испуњавању ове деликатне дужности, буду располагали са оба поменута својства: знањем доктрине и искуством.

Милош М. Станојевић,
сулија.

РЕОРГАНИЗАЦИЈА ПОЛИЦИЈЕ У ФРАНЦУСКОЈ

(НАСТАВАК)

На сваких 100 кућа мора имати по један полицијски агенат и по један пољски чувар, а на сваких 300 кућа по два полицијска агента и по три пољска чувара. Сви ови људи оружани су и униформисани. Осем њих, постоје и приватни чувари, које може држати сваки појединац, који има више од 100 хектара земље.*** Али има још и нешто боље. Сваки становник општине учествује лично у одржању своје и својих суграђана сигурности. Ноћна је стража једна врста националне страже, у којој узима учешћа сваки здрав грађанин. Једна гру-

*** По закону 50 хектара, а земља треба да је груписана (чл. 24). Ал.

па, састављена најмање од 6 лица, крстари сваке ноћи по општинској територији у циљу надзиравања мимопролазника и хапшења злочинаца. Половина од ове групе стражари до поноћи, а половина од поноћи. На случај да неко од ових стражара погине или буде рањен у вршењу стражарске дужности, његова жена и деца имају права на пензију или на накнаду трошкова око лечења.

И кад је овако у једној малој земљи, која располаже са много мање средстава но Француска, зашто се не би и у Француској помоћу довољне полиције осигурала сигурност грађана, кад је ово сигурност главна дужност — *raison d'être* сваке владе?

Г. Фејолеј генерални адвокат при касационом суду такође је мишљења, да полиција није ствар општинска, већ ствар јавног, општег и друштвеног реда.

Покретне бригаде нису у стању да замене локалне агенте. Пољски чувари треба да оставу, ну с тим да их поставља окружни начелник, бирајући их међу старим подофицирима и ислуженим војницима. Поред овога, треба их донекле војнички организовати и ставити под непосредни надзор команданта жандармеријских бригада у сваком погледу. Овим се никако не искључује акција општинских председника, која је апсолутно легитимна за све што се односи на чисто локалну полицију.

Г. Берле, председник суда у Шато-Шиноу наводи за пример жандармерију у Немачкој, у којој су жандарми, и ако је она права војничка земља, обични полицијски агенти, који не зависе од министра војног, већ директно од министра правде, а индиректно од министра унутрашњих дела. У немачким општинама налазе се полицијски агенти, али они нису локални, већ зависе од кантоналних комесара, које поставља министар унутрашњих дела. Нешто слично могло би се увести и у Француској. Треба обновити установу старих кантоналних комесара, ну с тим да они не буду политичке личности, већ искључиво органи за истраживање кривичних дела, који ће једновремено зависити и од министра правде и од министра унутрашњих дела. На овај начин створила би се стална локална полиција, која би одлично познавала локалне потребе и надзирала познате злочинце и крадљивце. Поред покретних жандармеријских бригада, потребна је, дакле, и локална полиција, која чак може бити организована и из локалних елемената, али која ниуколико неће зависити од општинске власти, већ од министра унутрашњих дела и правде.

Г. Густав Ле Поатвен, истражни судија у Паризу констатује, пре свега, да су сви говорници сложни у томе, да пољску полицију у Француској данас поглавито обавља жандармерија, и да од пољских и приватних чувара нема никакве користи.

Жандармерија одлично врши своју службу, и корисно помаже и администрацију и правосудје, али је сама она недовољна за све потребе пољске полиције.

С тога је потребна централна организација полиције у сваком окружном месту, која ће бити у стању да задовољи све полицијске потребе у округу. Што ове полиције треба да буде окружни начелник, а њени агенти распоређивали би се по округу према потреби службе, али не стално и у истим местима. Ово се тога, да не би, будући у сталном додиру са месном популацијом, подлегли локалним утицајима, што је по службу увек штетно и опасно. Пољске чуваре не треба ни узимати у обзир за ову полицију. Могу се, међутим, и даље задржати, али само као чисто локални агенти за чување сеоских усева, извршење општинских наредаба и осигурање реда на панађурима и трговима.

Г. Мурал, саветник из Руана, слаже се са предговорником односно пољских чувара и жандармерије, и додаје:

Сеоски криминалитет може се поделити на две групе: локални и страни. У прву групу, долазе, махом, пољске крађе, и тек по изузетку злонамерне паљевине и тежи злочини, који обично имају за мотив пасију, завист или освету. Извршиоци ових дела обично су познати, а што их власт не проналази, то је с тога, што нико неће да их прокаже, било из страха, било због сродничких, пријатељских, суседних и других веза.

Кривична дела, која спадају у другу групу, врше скитнице, цигани и професионални злочинци у опште. Ту долазе тежи злочини и веће крађе.

Реформа полиције, према овоме, произвела би најсрећније резултате, ну под условом, да буде комплетирана реформом законодавства о скитницама и странцима, пошто су скитнице и странци први узрок ове друге групе криминалитета по селима.

Ако се, дакле, жели осигурати у пољима ефективна сигурност, треба пољске чуваре заменити једним новим организмом. Поред жандармерије, коју треба одржати у данашњем стању, потребно је још створити у свакој, или бар у свакој важнијој општини, аутономну, довољно јерархизовану и, у главном покретну полицију, која ће искључиво зависити од истражне власти. Ова централна власт може бити и министар унутрашњих дела, али ипак зато нова полиција треба да стоји у тесној вези и са судским властима.

Почасни окружни начелник г. Бегнер у свему је сагласан са мишљењима г.г. Жигона и Гримонели-а о јединству и централизацији полиције, и сматра да је неопходно потребно да жандармерија и у будуће задржи своју данашњу организацију и карактер. Усамљени жандарми без војничких шефова, који би живели као добри грађани у средини популације, изгубили би брзо свој војнички дух, дисциплину и професионалну независност, који чине снагу жандармерије, и који су, и поред свих политичких пертурбација, очували њен престиж и морални ауторитет.

За овим је г. Енгелен, председник суда у Цутфену (Холандија), на молбу

А. Ривијера, говорио о полицији у Холандији.

Организација холандске полиције, по тврђењу говорниковом, доста је слична организацији полиције у Француској, само што се ни мало не бави политиком, нити води рачуна о „нашим“ и „вашим“.

У Холандији постоји, на првом месту, жандармерија, организована по бригадама. То су војници, који зависе од министра војног, и који су потчињени војничкој дисциплини. У служби су одлични, а и на масу имају великог утицаја. Жандарми, који не покажу довољно склоности за полицијску службу, враћају се у војску, одакле су и узети. На овај начин жандармерија је увек састављена из органа по избору.

Поред ових жандарма војника, у Холандији постоје, као и у Немачкој, локални жандарми, који су расути по целој крајевини. То никако нису војници, нити су им шефови официри, нити станују у заједничким касарнама, већ у својим домаћинствима, као и обични грађани. Према овоме, они би се готово могли назвати чиновницима.

И ова жандармерија веома је корисна, нарочито у пољима; жандарми живе у средини грађана, и с тога их познају врло добро, политиком се никако не занимају.

Ове две врсте жандарма сачињавају у Холандији крајевску или државну полицију. Поред ове, постоји и општинска полиција, коју сачињавају полицијски агенти и пољски чувари. Надлежност ових органа ограничена је искључиво на општину којој припадају, али по овлашћењу министра правде они могу делати и по целој територији у материји злочина, преступа и иступа. Општинску полицију издржавају саме општине.

Г. Гриманели — У главном, то су три полицијска органа?

Г. Енгелен. Сасвим тачно. Два зависе од државе: жандарми војници и локални жандарми (поставља их држава а плаћају општине), а трећи (полицијски агенти и пољски чувари) искључиво од општине.

Г. Гриманели — Ко поставља жандарме?

Г. Енгелен — Жандарме војнике поставља министар војни, а локалне жандарме министар правде.

Г. Прево — Јесу ли локални жандарми униформисани?

Г. Енгелен — Јесу. Изузетак чине само они, који надзиравају лов и риболов.

Г. Шарпангије — Могу ли се пресвлачити и радити службене послове у цивилном оделу?

Г. Енгелен — Могу.

Г. Шарпангије — А могу ли то чинити и жандарми војници?

Г. Енгелен — Могу, само не знам да ли смеју то чинити по својој сопственој иницијативи. У сваком случају, ако само интерес службе захтева, они се пресвлаче у цивилно одело. Ова промена одела чак је и обавезна у извесним случајевима. Тако н. пр. према новом холандском закону о малолетним кривцима, који се у пракси показао толико користан, окрив-

љене малолетнике спроводе увек жандарми у цивилу.

Г. Пол Кан, адвокат при апелационом суду, поводом ранијег говора о жандармима у Немачкој, излаже у кратко организацију полиције у Немачкој, и вели:

У Немачкој има три врсте полиције. На првом месту долази жандармерија, која се искључиво регрутује међу одличним подофицирима сталног кадра. Она је надлежна и за вароши и за поља, и од неоцењене је користи. Жандарми су активни, патролирају веома много и хватају много више скитница но француски жандарми. Они су у државним рукама — органи царства — а не појединих савезних држава. Према овоме, њихова надлежност простире се на целу територију царевине.

Другу полицију сачињавају *шуцмани*, који постоје по варошима и врше превентивну и репресивну полицију.

И најзад, у пољима постоји трећа врста полиције — пољски и шумски чувари. Органи ови активнији су од француских пољских чувара, јер су млади људи и узети из војске.

Полиција ова, и ако није савршена, даје озбиљне резултате.

Поред свега овога постоји још и Одељење Опште Сигурности за вођење истрага.

Сви говорници сложни су у томе, да пољска полиција у Француској није добра, и да је треба реорганизовати, само што се не слажу у начину ове реорганизације. Од нове пољске полиције тражи се да врши најразноврсније службе: да осигурава јавну сигурност, да извршује судске налоге, да пази на сумњиве личности, да служи као оружана сила и т. д. а ово је немогуће. Са ових разлога г. Кан је мишљења, да треба створити више врста полиције, са више разних органа, јер су службе, које се захтевају од пољске полиције, веома различите, те их с тога не могу ни вршити исти агенти. По његовом предлогу нову полицију треба да састављају:

1. *Жандармерија*, која би имала за дужност да се стара о јавној сигурности по путевима и у пољима; да потпомаже пољске чуваре или њихове заменике, и да хвата злочинце и преступнике.

2. *Пољски чувари*, који би имали за задатак да се старају о сигурности по селима, да предупредују кривична дела и констатују, међу првима, њихово извршење, и најзад

3. За вођење истрага и извршење судских налога потребан је и трећи полицијски елемент, онај одељења опште сигурности са покретним бригадама, које би могле слободно циркулисати и, према потреби, обраћати се за помоћ суседним бригадама, жандармерији и пољским чуварима.

На овој основи доћи ће се брже до решења питања. Само један полицијски орган, по мишљењу говорниковом, неће никад моћи са успехом обављати толике разноврсне и деликатне дужности, које би му закон поверио.

Овим је г. Кан завршио свој говор, после чега је председник изјавио, да је

ова дуга дискусија унела у дискутовано питање множину информација о мањим и недостацима француске полиције, али да није успела да прецизно одреди лек за лечење констатоване болести.

У Француској постоје три полицијска органа, дакле као и у Немачкој, те се с тога, с обзиром на оно што је казано о немачкој полицији, не може закључити да зло у француској полицији долази због одсуства једне врсте полицијских органа. То није број полицијских органа који Француској недостаје, већ зло потиче отуда што већина ових органа рђаво функционише.

Прва сигурност, чију потребу осећа цео свет, јесте лична. Она, као и имовна сигурност, нарочито су угрожене у пољима. Наши управници имају дужност да свакога довољно заштите, а на нама је да им покажемо пут и начин којим ће ово најбоље постићи. Опште је мишљење, да ми немамо пољске полиције, и да је треба организовати. Али, ово је само негативан закључак до кога смо дошли. Потребно је, међутим, да ми дођемо и до једног позитивног закључка, и да кажемо: „Ми вам у главном саветујемо ово.“ Најбоље студије и опсервације непотпуне су без закључака.

(наставиће се)

Д. Ђ. Алимпчџ.

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

БРАЋА ПЕЛИСИЈЕР

ИЗ ЗАВЕЛЕЖАКА ЈЕДНОГ ФРАНЦУСКОГ ДЕТЕКТИВА

Господин Фердинанд Пелисијер, трули богаташ, био је сопственик једне трговине у улици Lafayette, затим једне виле у Passy и читавог туцета правих касарни за издавање под кирију у кварту la Ville. Он је свако вече седео за својим резервисаним столом у Comédie française, а за тим још и по један сат код l'Hermite-a недалеко од северне железничке станице. Није био више млад, није се женио, и није знао ни за какво веће задовољство него да седи у позоришту, а по том да са неколико пријатеља проведе краће време у паметном разговору.

Једнога је вечера опет тако седео код l'Hermite-a и причао своме друштву, како му предстоји изненадна радост: његов брат Антоан, који већ 25 година живи у Хуаску у Чили, изгубио је супругу и намерава да се стално настани у Паризу. Антоан сада распродаје своје непокретности и кроз кратко време биће већ у Паризу.

Шест недеља после тога вечера био је Фердинанд Пелисијер извештен, да му је брат отпутовао из Хуаска за Сан Франциско, и да ће потом преко Њујорка — Сутамптона за Париз; за четрнаест дана мора већ бити ту.

„То је красан младић“ причаше Фердинанд, „и он мора постати сталан гост за нашим столом. Уверен сам да ћете га сви заволетати. Баш сам љубопитан, да ли се што променио. Његова је последња

слика од пре петнаест година из Чиле — но, ту је истина нешто мршав; али клима тамо доле, та грдно истроши човека.“

Идућег вечера затекли су га пријатељи нешто нерасположеног; вино није нешто годило његовом иначе одличном стомаку; к томе му је још била дошла вест од брата, Антоана, да ће доћи осам дана доцније но што је обећао, јер је у Њу-јорку морао остати дуже код својих пријатеља Пемброка и Гибсона, да би довршили неке своје трговачке послове, што није било могуће учинити у Хуаску.

„Тако сам се радовао, да буде овде баш о моме рођен-дану.“

Идућега вечера не дође Пелисијер у своје друштво, први пут после дванаест година. Пријатељи се решише да му учине посету у случају да га и сутра у вече не буде било. Како његово место за резервисаним столом и сутра дан у вече остаде празно, један од пријатеља, Менијер, отиде сутра дан по подне у Passy, где је Пелисијер становао. Зазвони на капији, али се нико не јави. Кроз отвор на сандучету за писма могло се само видети да у њему леже неколико писама.

Како Пелисијер није имао вратара, као што је то иначе обичај у Француској, па чак ни сталне кућевне послуге Менијер отиде старој госпођи Барбети, која је становала у једној кућици до виле. Менијер је знао, да госпођа Барбети врши покућарску службу код Пелисијера, те се надао да ће од ње сазнати шта је са његовим пријатељем. Госпођа Барбети налазила се у највећем узбуђењу. Баш је намеравала да отиде у полицију и јави да господин Пелисијер никако не отвара свој стан.

Полиција је убрзо дошла са браваром те отворише стан господина Пелисијера. У првој соби било је све у добром реду, али у другој је соби лежао у својој кревету господин Пелисијер мртав.

Одмах буду дозвани судски лекар и истражни комесар, те све околности буду испитане и увиђај учињен. Све се налазило у својој реду; у лампи је било мало гаса изгорело; на столићу поред кревета налазило се неколико кутија и флашица са разним лекаријама у њима, а у поштанском сандучићу било је једно писмо и један телеграм. Прво је било отказ једнога стана, а друго од брата покојниковог и то већ из Лондона.

Писмо је гласило: „Откажујем вам свој стан од 1. априла, пошто се пећи пуше. — М. Лосрет, столар.“

У телеграму је стојало: „Драги брате, ја сам већ овде, пошто су послови већ посвршавани; усмено опширније. Очекуј ме ових дана. Лондон, Шанигрос Хотел. — Антоан.“

Менијер и остали пријатељи покојникови били су тешко потресени; телеграфисали су одмах у Лондон и истога вечера још добише одговор:

„Дубоко сам ојађен! Долазим одмах преко Довера. Хвала! — Антоан Пелисијер.“

„Обичним паробродом и брзим возом може већ у пола осам бити овде, рече један од пријатеља. Ја мислим да би га

неко од нас требало да дочека. Сиромаш човек! Двдесет и пет година како странствује и враћа се баш да сахрани брата.“

„То је истина, ја бих врло радо ишао на станицу, али како ћу да га познам?“

„Пелисијер је говорио о некој братовљевој слици.“

„Заиста — идем одмах тога ради у Паси.“

Кроз један сат већ се вратио Менијер са једном фотографијом, која је представљала једног великог смеђег господина; на полеђини је било написано: „Својој драгом брату — Антоан.“

Уз припомоћ те, истина мало већ отргане, фотографије, Менијеру је заиста пошло за руком да на станици по доласку воза упозна брата Пелисијера.

„Извините, ако се не варам, господин Антоан Пелисијер?“

„Да, тако је моје име! А с ким имам част говорити?“

„Аугуст Менијер, пријатељ вашег покојнога брата; примите моје искрено саучешће.“

„Хвала вам од срца. А шта је то било. Зна ли се већ што год?“

„Лекар је мишљења да је капља у срцу; Фердинанд је имао доста кратко дисање.“

„А како сте ме то одмах познали?“

„Спомоћу ове старе фотографије!“

„Господин Пелисијер посматраше дирнуто слику и метну је у џеп са речима: „Чини ми се, да сам му је послао отприлике пре дванаест година.“

„Причао нам је о томе добри Фердинанд.“

„Хоћете ли ме пратити до Паси?“

„Ако допустите.“

„Ја сам истина постао већ готово са свим стран у Европи и бићу вам веома захваљан, ако бисте ми се нашли у помоћи.“

„Са задовољством, врло радо!“ —

Сахрана покојнога Фердинанда Пелисијера извршена је већ идућега дана. Секцијом је утврђено, да је смрт наступила пре најмање седамдесет сати, а као узрок узета је капља у срцу. У стомаку је нађена прилична количина отрова, али се за њега морало узети да потиче из једне медицине, која је истог отрова садржавала; за ту је медицину опет утврђено, да ју је сам Пелисијер купио у једној апотеци баш пред Божић.

Како никакав тестамент није био нађен, то је се Антоан Пелисијер појавио као законити наследник све Фердинандове заоставштине.

* * *

„И за ово се морам опет обратити за вашу помоћ, рече Антоан Пелисијер сутра дан Менијеру, коме је за успомену поклонило један скупочен сат и један бриљантски прстен покојников; „колико је управо имао мој брат готовине? Ја знам само то, да је он био врло чуваран, а и ја сам му пре неколико година вратио дуг од две стотине хиљада франака.“

Менијер се мало распитао и још је истога дана утврдио, да је целокупна имовина покојникова у готовини један милион и сто педесет хиљада динара, и

да се налази у државним хартијама код једне банке у депозиту. Сем тога господин Пелисијер је имао још и огромне непокретности у Паризу, које смо горе већ поменули.

„За те бих непокретности хтео да узмем за управитеља једнога адвоката — да ли бисте ми ви могли кога препоручити?“

„Ако би вам био можда мој брат погодан?“

„Ваш брат? То је изврсно, господине Менијеру! Ваш брат може бити уверен да ће у мени имати либералног властодавца. — Пардон, господине Менијеру, у овој забуни заборавио сам и да питам: јесте ли и ви правник?“

„Не, не, ја сам професор на лицеју Карла Великога.“

„Ах тако, на државном лицеју. Смем ли вас молити да ме легитимирате код Француске Банке? Моје хартије долазе тек преко Валларанза — ја нисам ни слутио да ћу их требати, а ко зна када ће лађа стићи.“

„Са задовољством, господине Пелисијеру! Главни благајник Француске Банке мој је присни пријатељ“...

Једног од идућих дана извести господин Антоан Пелисијер свога новог познаника, да ће услед разних послова отпутовати у Лондон на неколико недеља, молећи га да за време његовога одсуства добро припази на све имање.

* * *

Од тада је прошло четрнаест дана. Било је право јануарско хладно јутро, када су пред Пелисијерову вилу у Passy застала једна кола и из њих изашао један дебели господин. Чим је сишао зазвони на капији, где се мало по том јави стара госпођа Барбети, отворивши капију.

„Је ли господин Пелисијер код куће?“

„На жалост — отпутовао је.“

„Та шта велите — отпутовао. А куда то?“

„То не знам. А с киме имам част говорити?“

„Моје је име Пелисијер — ја сам брат господинов.“

„Та није могуће! Господин Антоан никада о томе није ништа говорио, да има брата.“

„Антоан се зovem ја, госпођо. Мој брат Фердинанд. —“

„Господин Фердинанд? Па он је умро!“

„Који вам је ђаво, госпођо? Та не рекосте ми мало час да је отпутовао?“

„Да, али отпутовао је господин Антоан Пелисијер. Господин Фердинанд је умро почетком јануара.“

Дебељко је стајао неколико тренутака запрепашћен; за тим се прибра и отрча одмах у полицијски комесаријат.

Сада се цела превара обелодани. Комесар извести криминалну полицију и она да налог детективу Х. (из чијих су забележака ови редови) да пође трагом злочинчевим, не би ли се могао предати законској правди.

Резултат детективног трагања био је овај:

Покојни господин Фердинанд пао је као жртва злочина. Један рафинирани

злочинац, који је потпуно тачно знао све покојникове животне навике отровао га је у његовој сопственој вили, уклонио све трагове дела и отпутовао за Лондон, да се одацде јави као господин Антоан, те да на тај начин придигне сву заоставштину која се налазила у државним хартијама у Француској Банци. Фотографију братовљеву заменио је злочинац својом сопственом, не би ли на тај начин дошао до доказа о идентификацији.

Добри господин професор Менијер запао је у одговорност за гаранцију суме од милион сто педесет хиљада динара, колико је Француска Банка на професорово јемство издала злочинцу. Прави брат Антоан дошао је, као што је раније био јавно из Њујорка, после три недеље дана — да нађе празно гнездо.

Детектив Х. утврдио је, да је се злочинац укрцао на лађу „Идуна“ за Сиднеј, али земаљској правди није могао допасти ника, пошто је доказано, да је сам Бог казнио злочинца: „Идуна“ се приликом изненадног тајфуна потопила код Суматре и нико живи са ње није изнео главе.

ПРЕВЕО Д.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Деловођа општине породинске пита: Паун Р. Васиљевић овд. осуђен је по трима извршним пресудама суда ово-општинског, а по разним грађанским спорима, да плати 130,40 дин.

Паун има два теглећа вола и једну кобилу без ждребета.

За извршење речених пресуда суд ово-општински узео је у попис Паунову кобилу, налазећи да по § 471. грађ. суд. пост. кобилу може узети у попис и продати, јер је без ждребета.

Паунова жена изјавила је код власти среза моравског жалбу противу пописа, наводећи да је пописата кобила њена својина, а не дужника мужа јој Пауна.

Начелник срески упутио је ову жалбу суду општ. породинске с питањем: на основу ког законског прописа је суд могао узети у попис кобилу.

На ово питање општ. суд је актом Бр. 2941. одговорио: да је кобилу узео у попис на основу § 471. грађ. суд. пост. пошто дужник Паун, као земљоделац има још два теглећа вола.

Начелник срески актом Бр. 16241 извештава општ. суд и вели: да се по § 471. грађ. суд. пост. кобила не може узети у попис, и ако је без ждребета.

И тако је осуђењена наплата.

Молим за одговор.

1. Чије је гледиште у овом случају правилно и на закону основано да ли општ. суда или среског начелника.

2. Решење овога питања, спада ли у делокруг административне власти, или је ово чисто судска ствар? и

3. Има ли срески начелник право, да оваква питања решава простим актом или наредбом?

На ово питање одговарамо:

По § 471. грађанског судског поступка, изузета је од пописа, поред осталог, и кобила са ждребетом до године дана.

Са свим је разумљиво, да се кобила не би могла узети у попис и ако нема ждребета, јер законодавац није имао намеру да кобилу задржи од пописа само у случајевима кад она има ждребе и ради ждребета, него је хтео уз кобилу да сачува и ждребе, ако није старије од једне године, пошто оно до тога времена не преставља скоро никакву вредност.

Према томе, гледиште среског начелника потпуно је правилно, јер се кобила није смела узети у попис.

Кад је суд ипак то учинио, онда је начелник срески, поводом изјављене жалбе, био надлежан и дужан да овакав рад повиншти, по праву које му даје чл. 33. закона о уређењу округа и срезова, пошто је овде заснован један административни спор, било да је кобила својина жене Паунове, па да је она упућена на парницу по § 466. грађ. суд. поступка, било да се Паун узме као сопственик кобиле.

Начелник срески ништи рад својим претписом — актом.

II

Суд општине добрачке, актом својим Бр. 1462, пита:

Почетком 1904. године, ова се општина одвојила од општине велико-шењске.

До дана одвајања било је исплаћено особље општине шењске, а тако и школа шењска у свима њеним потраживањима, док је, међутим, школа добрачка остала неисплаћена, ма да је у то доба остало у В. Шењу на дугу око 500 дин. општ. приреза.

Нешто у овом неваплаћеном прирезу, нешто у уступљеним стварима, општина в. шењска остала је дужна овој општини, по коначном обрачуну 828:50 динара, са обвезом, да ову суму измири из буџета за 1904. год.

Овакав обрачун и уговор потписали су сви часници са целим одборима обеју општина.

Општина в. шењска није исплатила овај дуг ни у 1904. па ни у 1905. години.

На захтев овога суда одговорила је актом својим од 6. априла 1906. год. да ће овај дуг измити до краја 1906. године, али и то не учини.

Из рачуна за 1905. год. види се, да је општина шењска по својим књигама показивала дуг овој општини у 828:50 дин. а за даље године ову суму више није показивала, него је место ове општине дошао као поверилац Петроније Младеновић па и исплаћен, а општина остала све до сада неизмирена.

Како је оваквим поступком нанесена осетна штета овој општини, она моли за обавештење: да ли да подигне кривичну тужбу против ових часника општине шењске, који су из буџета за 1906. год. изоставили ову општину као повериоца, за дело из § 147. кр. закона или да води редован грађански спор.

Ово је прво питање, што га овај суд чини од како постоји П. Гласник, па моли да му се као претплатнику одговори?

— На ово питање одговарамо:

Не може се извести кривична одговорност из § 147. кр. закона за оне општ. часнике, који су из буџета за 1906. годину изоставили општину добрачку као повериоца, па метнули Петронија, ако је и он имао да прима од исте општине извесну суму.

Како се, међутим, дуг утврђује и нарочитим писменом, а доцније је признат и актом од 6. априла, то нека суд преко свога пуномоћника, тражи обезбеђење на покретна и непокретна добра општ. шењске, ако их има, па за тим и осуду, и онда настане преко надзорних власти, да се ова сума унесе у буџет као изда-так за прву рачунску годину.

III

Суд општине преображењске, актом својим Бр. 1216, пита:

„Многи сопственици воденица из ове општине долазе овоме суду па се жале, како им суседи поред воденичких вода подривају и стешњавају воде, да они једва пролазе њима.

Кад је од ових сопственика затражен доказ о томе, колико треба да су широке њихове воде они су одговорили: „па суд сам зна колико мора бити широка једна вода по закону.“

Како, међутим, ни једним законом није предвиђено, колика треба да буде ширина воденичне воде на поточарама, то се моли уредништво за што скорији одговор: како да поступи суд у овоме спору?

— На ово питање одговарамо:

Кад год је реч о количини воде, која се има употребити, или се породи питање о подизању грађевина на води, онда се то регулисава законом о водама.

Међутим, кад је питање о заузећу земљишта, које служи за воду, онда се то расправља по § 375. а. кр. закона, ако је заузеће скорашње и кривица није застарела иначе као редован грађански спор.

Да ли је заузеће учињено или не, има да докаже тужилац било тапијом, било сведоцима и другим доказним средствима, јер ширина воде није стално одређена каквим законом, него дотични сопственици купују сами земљишта колико им за одговарајућу количину воде буде требало.

IV

Суд општине рођевачке, актом својим Бр. 2367, пита:

Многа лица из ове општине задужена су са по 4 динара на име јошаничког и овчарског кулука у 1906. години, а међутим, у то доба била су ослобођена од плаћања личног пореза услед старости или неспособности.

Сада, пак, када је суд приступио наплати ове кулучке замене, иста се лица буне и веле да овај кулук (замену) не треба да плате, пошто су ослобођена од плаћања личног пореза.

Моли се уредништво за објашњење: да ли ова лица треба да плате овај кулук или не?«

На ово питање одговарамо:

Ослобођавање од плаћања пореза на личност у смислу чл. 74. т. б. закона о непосредном порезу, не пружа никаква друга права нити повластице ослобођењима, па их не може одбранили ни од кулука, односно замене, ако они долазе у ред кулучара по чл. 10. и 15. закона о сувоземним јавним друмовима.

Кад ово суд зна и кад прочита објашњење које је дато у бр. 23. Полиц. Гласника за ову годину под IV онда ће знати шта ће да ради са наплатом пореза од оних, који су њиме задужени.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Непознати крађивци ноћу између 27. и 28. пр. месеца разбили су врата на кући Миладина Јанковића, земљод. из Добрња, среза млавског, и украли: 220 динара у новчаницама, два пара чакшира, једно официрско одело резервног поручника, један женски шал, пређе за плетиво и 8 канура жутог памука. Денеша начелника среза млавског Бр. 18249.

Димитрије Живковић, земљод. из Блендије, среза бањског, који има да одговара код начелника среза заглавског, због прављења и протурања лажних новчаница од 10 динара, отумарао је пре неколико дана из места пребивања и до сада није пронађен. При претресу његовог стана нађена су средства за прављење лажног новца. Стар је 50 година, средњег раста, у лицу сув, косе црне, очију црних, брија се; од одела има чакшире и гуњ од сукна, на глави црну шубару. Денеша начелника среза заглавског Бр. 21058.

Милорад Стевановић, бив. писар пожарничког првостепеног суда, има да одговара код начелника среза азбуковачког за превару, али се до сада није могао пронаћи, јер му се не зна место пребивања. Денеша начелника среза азбуковачког Бр. 8215.

Два непозната лица, 24. пр. месеца на путу преко «Треси-Бабе» на варљив начин узели су 20 наполеона у злату Барјаму Алилу, Али Селиму и Назифу Митару, радницима из Старе Србије и по извршењу дела одмах побегли. Један је од њих стар 45 година, високог раста, косе, браде и бркова проседих, од одела имао је црн каут и панталоне, а други је средњег раста, малих црних бркова, у селачком оделу. Акт начелника среза заглавског Бр. 21054.

Прешути Асанлио, Талијан, који је радио на подизању железничке пруге у селу Вељкову, срезу неготинском, има да одговара код начелника среза неготинског за скотолоштво, али се налази у бегству. Стар је 42 године, средњег раста, у лицу смеђ, у обич-

ном радничком оделу. Акт начелника среза неготинског Бр. 9051.

Станислав Јовановић, слуга, родом из Соко-Бање, 18. прошлог месеца украо је своје газди Владимиру Љубићу, нојару из Крушевца, 20 комада ножева разне величине, један пар сукненог одела, једну шубару, и по извршењу дела одмах побегао. Станислав је стар 16 година, малог раста, у лицу црномањаст. Денеша начелства округа крушевачког Бр. 1187.

Позивају се све полицијске и општинске власти да предузму потребне кораке за проналазак крађиваца, покрађа и лица која се траже,

СКРЕЂЕ СЕ ПАЖЊА

Петар Планчек, по занимању слуга, родом из Аустро-Угарске, 6. овог месеца прогнат је на свагда у Аустро-Угарску, по издржању једногодишњег затвора, на који је био осуђен пресудом шабачког првостепеног суда због опасне крађе.



Петар је стар 42 године, висок 1 м. 67 см., очију жућкасто-зелених, косе и бркова плавих; од особених знакова има: а.) белегу од опекотине, неправилног облика, величине 17/11 см., на средини груди; б.) белегу од посеко-тине, у облику праве линије, правца косог, величине 2.5 см., на средини десне плећке и в.) младеж величине зрна од сочива, за 3 см. у десно од десне плећке.

Изнесећи Петрову фотографију, позивамо све полицијске власти да обратe пажњу на њега. У случају повратка у Србију, треба га строго казнити за повраћај из прогонства и поново прогнати.

30. прошлог месеца председник општине трућевачке, у срезу деспотовачком, изгубио је нов печат од месинга за мастило, облика елипсе, који на једном крају има грб, а на другом «суд општине трућевачке». Денеша начелника среза деспотовачког Бр. 14946.

У вароши Смедереву пре неколико дана нађено је једно женско ждребе, маторо 5 ме-

сеци, длаке доратасте, без роваша. Акт начелства округа смедеревског Бр. 10476.

КРАЂЕ СТОЈЕ

Младену Стефановићу, земљод. из Драгијевице среза подгорског, ноћу између 22. и 23. пр. месеца, украђена је једна кобила, длаке мрко-доратасте, висока 150 см., са жигом положено «К». Акт начелника среза подгорског Бр. 11106.

Огњену Мирковићу, земљоделцу из Винца, среза голубачког, 25. прошлог месеца украђен је један коњ, матор 10 година, длаке доратасте, са жигом «Т». Денеша начелника среза голубачког Бр. 10634.

Јеврему Пауновићу, земљоделцу из Пиносаве, среза врачарског, на дан 28. прошлог месеца украђене су са наше две кобила. Једна је кобила матора 7 година, длаке црне, брњаста, у задњу десну ногу путоногаста, са жигом положено «Т», а друга је матора 4 го-

ТРАЖЕ СЕ

Гогу Јона, румунског војног бегунца, коме је одређено за стално место пребивања Књажевац, тражи начелник среза заглавског актом Бр. 20728. Стар је 23 године, средњег раста, очију граорастих, малих бркова, на себи има војничко одело и чизме. Пронађеног треба упутити поменутом начелнику.

Љубисава Гајића, радника обућарског, који је 30. прошлог месеца побегао из Београда од своје матере, тражи квартал дорћолски акт Бр. 10440. Љубисав је стар 14 година, високог раста, развијен, у лицу црномањаст. Пронађеног треба упутити поменутом кварту.